

A szülői ház zugaiban

Az Erdélyből jött kalózt apám végigvezeti a nagymarosi házunkon. Egy padot vásárol tőle.

A kalóz néhány éven át rendszeresen feltűnik, behozza új portékáját, és miközben végigsétálnak a szobákon, apám beavatja terveibe, melyekre – a tervek tekervényes, személyiségbe gabalyodó módján – ilyenkor újabb kártyavárszinteket emel.

A rozoga, kékre festett, hangulatos pad, amelyet a költöztető kamionok idáig hűségesen utánunk hordoztak – követve a megtorpanó, lassú hanyatlásba bukó lendületet –, a cseresznyefa alá került.

Sötét, nagyszemű cseresznyék csüngtek fölötte,

de egy évre rá

a cseresznyefa kiszáradt, és a pad állapota is leromlott. Én az apró, javítgató munkákra hajlottam, de apám nekiállt a láncfűrészszel.

Az átható kékre festett pad apránként még visszatérhetett a házba a fáskosárban behordott hasábokkal együtt. Néhány szebb részletét – ahol a csavarodások és az erezet a festék alatt szép formákat, tulipánokat rajzolt – félretettük.

Mióta elköltöztem otthonról, hazalátogatásaim során a padból kivágott deszkák mint táblaképek tűnnek fel előttem, mindig máshol, ahogy bolyonganak a szülői ház zugaiban.

Diófa, tíz év

A gyűrűsujj bütyke alatt az első mozdulatnál lenyúztam bőrt. Tíz évig éltem a diófához tartozó házban.

„Az évgyűrűk nem belülről kifelé, hanem kívül nőnek. Ahol az időjárás és a véletlenek hatnak.” Mindig fordítva gondolom.

A diófa régebbi volt a háznál.

Ha nem megy fejszével, láncfűrészszel állok neki – szálirányban.

Nyúlik tőle a lánc. A fűrészpor a lábszáramra zúdul.

Apró szúrásainak helyein hosszan tartó, barna tetoválások maradnak.

Juglans. Termékenységgátló.

A heg gyűrűként fogja át az ujjamat.

Makáry Sebestyén 1992-ben született Budapesten. Az ELTE magyar–történelem tanárszakjának ötöd-éves hallgatója. Egy fatelepen dolgozik. A Szerdai Szalon irodalmi alkotókör tagja. Szabadidejében a Dunát, az erdőt, a hegyeket járja. Első verseskötete, a *Delta* 2021 tavaszán jelent meg a FISZ gondozásában.